Pregaria.cat

Entrada

Fent camí cap a la llum (VI)

El Santcrist

Avui al menys has vist quatre imatges de la creu amb el Crist clavat. La primera en el collaret d'un noi de les Rambles. La segona al menjador de la casa d'uns amics. La tercera a la parròquia. I la quarta .... i què difícil d'explicar!... en el cor d'una persona. Totes portaven una promesa de llum.

El noi de les Rambles. Cabells molts llargs, texans fins a terra, molt amples per baix, barba, el collaret és de cordill fosc, i la creu que hi penja, de fusta. Hi ha clavada una lleu imatge, desdibuixada, braços oberts i com molt penjats.

Qui ets?. D'on vens i a on vas?. Per què portes una creu?. Un regal o potser l'has feta tu?. Què en penses?.

Soc un tipus normal. La creu em parla sobre el dolor, la misèria, la injustícia, l'odi i el fracàs. Però també la tinc com una finestra, no sé molt bé oberta a què. Jesús, sempre em cau bé; encara que no en sé gairebéi res d'ell.

Menjador de la casa d'uns amics. Són gent guapa. Tenen una casa unifamiliar a una zona tranquil·la. La creu sembla de plata, i possiblement ho és. La imatge del Crist no sembla que pateixi, mes aviat podria donar la impressió de que dorm. Representa que ja és mort. Potser sigui millor que no se n'adoni de que han canviat la dura fusta per la plata brillant. No desentona amb la resta del mobles i amb el disseny del conjunt.

Qui la mira? Hi ha qui li pregui? És símbol, record, herència, signe de fe, o potser de cultura occidental?.

Oh, no siguis tan dur que potser t'equivoques. Els pares la tenien a la seva habitació des de que es van casar. Ara són ja morts, i m'agrada tan de pensar que va presidir el seu amor! Potser jo mateixa vaig ser concebuda sota el signe d'aquesta creu. Per a mi és una finestra al misteri de la vida i de la mort.

La creu de la parròquia. Presideix la capella del Santíssim. És gran. Ocupa tota la paret. Quan arriba el divendres sant la comunitat entra a la capella i tothom la mira. Hi ha qui plora. Sembla que recull les penes de tothom. El moment de besar-la és molt emotiu. La majoria és gent gran, que en saben de creus. La imatge té una mirada que estiguis a l'angle que estiguis, et clava els ulls i sents bondat i una mena d'amor molt especial.

Mirant aquesta imatge, amics meus estimats, voldria que tinguéssiu presents a tota la gent que pateix. Jo ara sóc feliç, definitivament viu. Però sóc també en el dolor de la víctima de l'explotat, del vell solitari, de la dona maltractada, del nen orfe, a les presons, als hospitals, a peu de carretera....etc. Vinga, el temps passa i tota la vida és com un dia o una nit....estima!.

La quarta creu, tan difícil d'explicar. Invisible, sense imatge, molt a dintre, a cops difusa i altres cops terriblement viva.... és la teva, la que tu saps. És aquella de la que va dir Jesús que el qui vulgui anar amb Ell cada dia l'ha d'agafar per a seguir-lo.

És la ferida, el forat per el qual entrarà la llum. Una Llum que ja s'anuncia, que està al caure, molt a prop, tan a prop que ja clareja dintre teu.